

ler til at bekæmpe de stæve Anstuelser, de Anstuelser, der i sig selv, sete fra Folkets Enheds Standpunkt, maatte kunne betragtes som uføkkelige, de Anstuelser, der altså meget blive ensidige Majoritetens til at den, der ser Forholdene i deres Helhed, kan optage dem som Folkemening." Deras ville de Herrer se, at det Standpunkt i Opfattelsen af Forfatningen, som den høitærede Regering og Mindretallet stiller sig paa, er det samme Standpunkt, som det danske Folks bedste og rene Demokrater har vedkjendt sig i den grundlovgivende Rigsforsamling. Det er, mine Herrer, altså let for dem, naar de ville se, at se, at det ikke er os, men dem, der have bragt noget Nyt ind i Forfatnings-spørgsmaalet. I disse Udtalelser af Tscherning ligger klart og tydeligt, at naar den ene af Folkerepresentationens Afdelinger vil tvinge sin Villie igjennem og gjøre ensidige Fleritals Anstuelser gjældende, og den anden Afdeling — under de nuværende Forhold Landstthinget — modsætter sig det, da maa Regeringen støtte sig til Landstthinget, ligesom den under modsatte Forhold maatte støtte sig til Folkethinget. Men tage vi nu det brændende Spørgsmaal, hvorom Striden egentlig dreier sig, nemlig hvorvidt Regeringen skal samstemme med Kongen eller Folkethinget eller, om man vil, med Rigsdagen, da kan jeg også der bede de Herrer slaa op i den grundlovgivende Rigsforsamlings Forhandlinger, og de ville der finde, hvad Indenrigsminister Bang, der, som de Herrer, der kjende Datidens Forhold, vide, var en af Folkepartiets populæreste Mænd, yttrede, den Gang daværende Godseier, Kammerherre Scavenius til Gjorslev opponerede mod det foreliggende Grundlovsubkast, fordi han befrygtede, at Kongen ikke ved sammes Gjennemførelse vilde opnaa den ham tiltænkte Indflydelse paa Landets fremtidige Styrelse. Kammerherre Scavenius havde blandt Andet udtalt, at det vilde blive Ministeriet, som væsentlig fik Sagens Afgjørelse i sin Haand. Derimod udtalte Bang Følgende, idet han tog Grundloven i Forsvar mod den af Kammerherre Scavenius udtalte Frygt: "Endnu synes det, at Ministeriet maatte forsvare sig imod, at det ved at vedkjende sig Udkastet skulde have vedkjendt sig den Anstuelse, at Ministrene skulde være Kongens Herrer. Jeg tror ikke, at dette Udkast i denne Henseende afviger fra enhver anden Forfatning i lignende Forhold og navnlig ikke fra den engelske. Det er vist, at efter den Grundanstuelse, hvorefter alle disse Forfatninger dannes, er Kongens Magt

egentlig nærmest den, der skal holde Rigevægtens vedlige. Det er navnlig af største Betydning at bedømme, hvo der kan kaldes til som Ministre at forestaa Landets Anliggender, og sædvanlig viser det sig, og også her har det maatte allerede vist sig, at det ikke just altid er de Mænd, som blive valgte til Ministre, som vilde være blevene valgte, hvis herom skulde voteres i Rigsdagen". De Herrer se altså her, at det ved selve Forhandlingen af Grundloven ved de af Rigsdagen givne Fortolkninger af, hvad Udkastets Hensigt var, bestemt blev hævdet, at til Ministre ikke behøvedes at tages de Mænd, der vilde blive valgte, hvis Folkethinget eller Rigsdagen skulde vælge, men kun de Mænd, der havde Kongens Tillid, og han tilsværede yderligere i Slutningen af sine Bemærkninger, at selv om det kunde tænkes, at en Ministers eneste Anstuelser afvege fra Kongens, og denne maatte derom konfererede med Statsraadet, vilde i Længden en Minister ikke kunne vedblive at fungere, naar han ikke samstemmede med Kongens Anstuelser. Men, mine Herrer, det er netop det, vi hævde, det er netop det, hvorved de tvinge den nuværende Regering til at blive paa sin Plads, fordi den ikke kan vige for saa grundlovstridige Fordringer. Naar man siger, at Kægtelsen af at erkjende Folkethingets Ret til at have nogen Indvirkning paa Ministeriets Sammensætning eller politiske Standpunkt er den nyere Tids Fordringer, at det Andet er en reaktionær Opfattelse, en ny reaktionær Grundlovsfortolkning, saa se de Herrer, hvor usand denne Paastand er, og de se, at den Fortolkning af Grundloven, vi opstille, og det politiske Standpunkt, som jaavel Regeringen som vi Andre slaa paa, er det, der deles af Mænd, som have haft Hovedindflydelsen paa Grundlovens Givelse. Naar de dernæst, mine Herrer, ville læse Grundloven for selv deri — og kun deri — at finde Bevarelse af dette Spørgsmaal, saa vilde de virkelig heller ikke være i Tvivl om den, naar de søge den kun i Grundloven og ikke i Sætninger og Doktriner, som gjennem politisk Agitation søges udbredte her i Landet. Der er et Affnit af Grundloven, mine Herrer, det er det tredje Affnit, som indeholder Noget, som kaldes Kongens Prærogativer, og man synes Alle at glemme, at disse Prærogativer i sin Tid bleve gjorte til Vætingelse for Grundlovens Givelse. De være uangribelige af de Folket tildelte Rettigheder, og netop derfor blive de kaldte Kongens Forrettigheder. Altså, mine Herrer, disse